

Arrest

nr. 324 178 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024. Ter terechtzitting wordt de zaak uitgesteld naar de zitting van 20 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. VOS loco advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het beroep is gericht tegen een beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder) op 15 december 2022.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit het dorp L., gelegen in het district Sherzad, provincie Nangarhar. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een moslim. U verklaart dat de taliban al sinds geruime tijd de controle had in uw district. De taliban had de gewoonte om tijdens periodes van gevechten mensen uit uw dorp te rekruteren. Dit deden ze al eerder in 2012 en 2015. Eind 2018 of begin 2019 hield de taliban een preek in de moskee tijdens het vrijdaggebed. Hierbij vroegen ze iedere familie om één iemand naar hen te sturen om mee te vechten. Toen u samen met uw vader terug thuis was, zei hij dat hij niet wilde dat u mee ging vechten en besloot hij u uit het land te sturen. Hij regelde een smokkelaar en u

verliet Afghanistan in 2018. Via Iran reisde u naar Turkije, waar u vier maanden verbleef. Nadien reisde u verder via Griekenland en Macedonië naar Servië, waar u ongeveer een jaar verbleef. U ging verder naar Bosnië en verbleef hier wederom een jaar. Hierna zette u uw reis verder via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk tot u ten slotte in België aankwam. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 5 juli 2021.

Na uw vertrek werd uw vader door de taliban aangesproken. Er werd een jirga belegd met de dorpsouderen waarbij uw vader schriftelijk moest verklaren dat hij niet wist waar u was. Ook werd hem een boete van tienduizend afghani opgelegd. Er werd hem door de taliban ook even de toegang tot zijn grond in D. ontnomen, maar ondertussen laat de taliban uw vader weer toe hierop te werken.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen bevatten immers verschillende incoherenties, vaagheden en zijn in strijd met beschikbare algemene informatie (infra).

U beweert dat de taliban in uw dorp meermaals mensen rekruteerden voor mee te vechten en dat ouders hun kinderen wegstuurden uit het dorp omdat anders de taliban hen zou rekruteren (zie CGVS, p.6 en 9-11). U spreekt dus van een systematische gedwongen rekrutering dat plaatsvond in uw dorp.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan mede heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

U verklaart dat de taliban al eerder mensen had gerekruteerd in 2012 en 2015 en in 2018 vanuit het niets een oproep in de moskee deed aan iedere familie om één iemand te sturen. De malik van het dorp zou zich hiermee akkoord getoond hebben door te zeggen dat het 'ok' was (zie CGVS, p.14). U zegt dat er verder in het dorp niet over werd gesproken aangezien men de taliban niet kon weigeren en de malik verder ook niets zei (zie CGVS, p.14). Uit uw verklaringen blijkt als dusdanig niet dat er ten aanzien van u een dwingend beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke. Zo beschikt u niet over een bijzonder interessant profiel voor de taliban. U bent namelijk een weinig geschoolde landbouwer zonder enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban (zie CGVS, p.8 en 9). U werd expliciet gevraagd wat uw geval anders zou maken, alwaar u zeer algemeen op antwoordt dat de taliban personen

meeneemt als ze willen, hetgeen evenmin een verklaring biedt bij de reden waarom de taliban u specifiek zou willen rekruteren (zie CGVS, p. 15).

Hierbij dient verder opgemerkt te worden dat uw relaas betreffende de rekrutering door de taliban verschillende vaagheden en onaannemelijkheden bevat. Zo beweert u dat de taliban in 2012 en 2015 al zo'n vijftig- tot zestigtal dorpelingen gedwongen rekruteerde (zie CGVS, p. 12). Gevraagd echter naar welke specifieke dorpelingen dit betrof, kan u er geen enkele opnoemen, hetgeen zeer opmerkelijk is te noemen (zie CGVS, p. 12). Verder valt de bewering dat de taliban uw dorp al sinds geruime tijd controleerde en meermaals mensen rekruteerde, moeilijk te rijmen met de rest van uw verklaringen. De taliban had immers zo de kans in uw dorp jongeren langdurig te indoctrineren en klaar te stomen voor te vechten. Temeer aangezien ze volgens uw beweringen om de zoveel jaar mensen rekruteerden en dus rekruten nodig hadden. Er wordt ook bevestigd in objectieve landeninformatie waarvan bijlage dat rekruten gedreven worden door ideologische en religieuze motieven en er een uitgebreid propaganda-apparaat in en rond de madrassa's gevestigd is (zie landeninformatie, document 1, p. 15). Ook hier slaagt u er niet in aan te tonen dat de taliban gebruik maakte van een uitgebreide propaganda-apparaat waarbij de jongeren in het dorp zoals uzelf langdurig geïndoctrineerd werden. Integendeel, u verklaart dat de taliban gewoonweg op een dag in de moskee aankondigde dat iedere familie één iemand diende te sturen zonder enige verdere uitleg (zie CGVS, p. 12 en 13). Ook verklaart u dat de taliban voordien enkel oproepen uit het niets deed telkens als de overheid aanvallen uitvoerde op taliban-grondgebied (zie CGVS, p. 11). Hoewel u beweert verscheidene jaren naar de madrassa te zijn geweest (zie CGVS, p. 9), spreekt u nergens van enige indoctrinatie via deze weg. Dat de taliban op dergelijke manier te werk ging in uw dorp in plaats van te investeren in opleiding en indoctrinatie van jongeren zoals volgens bovenstaande informatie gebruikelijk was is weinig aannemelijk te noemen. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat u zeer vaag bent over de toespraak van de taliban in de moskee bij hun oproep om zich bij hen aan te sluiten. Zo weet u niet eens wie van de taliban precies het woord nam (zie CGVS, p. 12). Verder bent u zeer algemeen en stereotiep in uw verklaringen als u gevraagd wordt wat deze persoon precies verklaarde. Zo zegt u dat de talib die de toespraak gaf zei dat het land bezet was en er gevochten moest worden (zie CGVS, p. 13). Gevraagd naar meer details over wat er gezegd werd, komt u niet verder dan te zeggen dat er over 'religieuze dingen' werd gesproken zonder toe te lichten welke religieuze zaken werden aangebracht (zie CGVS, p. 13).

Uw verklaringen op het CGVS zijn voorts tegenstrijdig aan hetgeen wat u op de DVZ verklaarde. Zo beweerde u bij DVZ dat de taliban op een vrijdag u kwam zoeken en u de dag voordien het dorp was ontvlucht (zie DVZ, CGVS vragenlijst DVZ). Echter tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dat u naar de moskee op vrijdag ging en de taliban u de volgende dag pas kwam zoeken, zijnde op zaterdag (zie CGVS, p. 12 en 13). U zegt dan ook dat u diezelfde namiddag als de toespraak van de taliban in de moskee het dorp ontvluchtte (zie CGVS, p. 13). Dit is een geheel andere tijdslijn dan deze die u bij DVZ schetste. Hiermee geconfronteerd blijft u bij uw verklaringen als zou u dezelfde namiddag zijn vertrokken van de toespraak door de taliban in de moskee (zie CGVS, p. 15). Aangezien het echter expliciet zo vermeld staat bij DVZ en u in het begin van het persoonlijk onderhoud ook geen opmerkingen of correcties aanbracht bij deze verklaringen toen u er expliciet naar werd gevraagd (zie CGVS, p. 3), kan deze uitleg niet overtuigen. Het is dan ook vreemd te noemen dat uw relazen bij de DVZ en het CGVS op dit punt dusdanig uiteenlopen. Verder beweerde u bij de DVZ dat uw vader door de taliban na uw vertrek werd meegenomen en ondervraagd waarna hij met de hulp van de dorpsouderen vrijkwam, maar wel diende te betalen voor zijn vrijlating (zie vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u echter dat uw vader door de taliban werd aangesproken in zijn huis, waarna er een jirga werd belegd door de taliban en er afgesproken werd dat uw vader een boete diende te betalen (zie CGVS, p. 14). Met deze tegengestelde verklaringen geconfronteerd, herhaalt u dat er een jirga werd belegd, waarna uw vader werd vrijgelaten (zie CGVS, p. 15). Dit is echter niet hetzelfde wat u bij DVZ verklaarde. Wederom dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet eensluidend zijn, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan.

Gegeven bovenstaande kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat er in uw dorp sprake was van systematisch gedwongen rekrutering. U slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat u het slachtoffer zou zijn geworden van gedwongen rekrutering door de taliban. Bijgevolg is het evenmin geloofwaardig dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen hoeft te vrezen voor de taliban omdat u aan hun oproep ontsnapt zou zijn. Het geheel van uw verklaringen is daarnaast op zulke wijze tegenstrijdig, incoherent en in strijd met de algemene informatie dat er op geen enkel punt van uw persoonlijke vervolging ook maar enig geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet.

In zoverre u zou aanvoeren verwesterd te zijn, laat u echter na in concreto aan te tonen dat u effectief verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lang verblijf buiten Afghanistan en uw westers uiterlijk moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. De taskara die u in dit verband neerlegt, kunnen deze ongeloofwaardige verklaringen geenszins remediëren. Uw taskara bewijst immers hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen tot op heden niet betwijfeld wordt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsverovering door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan en hierbij verwijst naar uw verblijf in België en uw westers uiterlijk, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont nergens aan dat u omwille van verblijf hier minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and

mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Aanvullende nota's

2.1. Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus.pdf

2.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen, geïnventariseerd als volgt, worden voorgelegd:

1. 11 foto's van de verwoestingen in zijn dorp in Afghanistan, met bijgevoegd ook de identiteitsdocumenten van zijn familieleden die op deze foto's te zien zijn
2. foto's van verzoeker met zijn vrienden in België
3. getuigenis van tewerkstelling van verzoeker door mevr. D.P.L. d.d. 19.11.2024
4. foto's van verzoeker op zijn werkplaats in België

3. Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Hij heeft wel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354). Hoe dan ook heeft verweerder geen verweernota neergelegd.

4. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 49/3 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker gaat daarbij in op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de vluchtelingenstatus, zijnde het relaas aangaande de aangehaalde problemen in Afghanistan. Hij verwijst daarbij naar landeninformatie en citeert herhaaldelijk uit het gehoorverslag teneinde de motieven te weerleggen. Vervolgens gaat hij in op de motieven inzake subsidiaire bescherming. Tot slot gaat verzoeker in op zijn vrees voor het feit dat hij een geruime tijd in het Westen heeft doorgebracht en hij volgens het EASO COI-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022 dan wordt beschouwd als een slechte moslim door de taliban. Hij wijst op zijn jonge leeftijd bij aankomst, de duur van zijn verblijf in België, zijn vrienden en de bedoeling werk te vinden, wat hij blijkens de aanvullende nota ook heeft gevonden.

Hij verzoekt de Raad om in hoofdde de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te willen vernietigen.

5. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

6. Samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

7.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet worden betwist door verweerder. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Loqmankhel, district Sherzad in de provincie Nangarhar.

7.3. Verzoeker beroept zich zowel voor verweerder als in het verzoekschrift op een gegronde vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een gedwongen rekrutering in Nangarhar eind 2018-begin 2019, waarna hij het land is ontvlucht. Hij baseert zich eveneens op zijn langdurig verblijf en activiteiten in België.

7.4. Op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan hierover het volgende worden vastgesteld. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing onder meer naar het EASO-rapport “Recruitment by armed groups” van september 2016. Het administratief dossier bevat ook het rapport “Afghanistan: recruitment to Taliban” Landinfo Country of Origin Information Centre, translation provided by the Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons Belgium, van 29 juni 2017 (hierna: het Landinfo-rapport). Daarnaast wordt in de aanvullende nota van verweerder onder meer ook naar het EUAA Country Guidance-rapport over Afghanistan van mei 2024 verwezen.

In het Landinfo-rapport gaat het rapport (op p. 21) in op het rekruteren van minderjarigen waarbij wordt gesteld dat dit gebeurt, maar moeilijk in te schatten is hoeveel en dat er waarschijnlijk grote lokale variaties zijn. Er wordt gesteld dat volgens de UN Secretary-General on Children and Armed Conflicts in Afghanistan het gedocumenteerd werd dat 560 minderjarigen van 2010 tot 2014 werden gerekruteerd voor gewapende operaties. Het mobiliseren van personen onder de 18 jaar wordt gelegitimeerd en volgens Landinfo zijn er waarschijnlijk veel meer personen gemobiliseerd in die leeftijdscategorie dan het beperkte aantal gerapporteerde gevallen. Bijkomend rapporteert dit verslag dat in 2015 meer dan 100 kinderen werden gerekruteerd in Kunduz en ook werden gebruikt in een aanval op Kunduz. Nu blijkt dat volgens het Landinfo-rapport moet rekening gehouden worden met grote lokale variaties, acht de Raad het aangewezen specifiek in te zoomen op de situatie in Nangarhar. Er wordt niet betwist dat verzoeker van die provincie afkomstig is.

In het rapport EASO recruitment by armed groups van september 2016 leest de Raad op p. 23 en 24 dat “in bepaalde gebieden waar de taliban oppositie en druk ervaren van lokale anti-taliban krachten (...), zij soms druk uitoefenen op de gemeenschap om bij te dragen – financieel of door strijders te voorzien. Dit is het geval in Nangarhar (...). In dat geval hebben de taliban contact gezocht met stamoudsten van de Khogyani-stam en een paar grote bijeenkomsten georganiseerd waarin werd uitgelegd dat de stam, het gebied en hun eigendommen werden aangevallen door buitenlanders (...). Tijdens deze bijeenkomsten vertrouwen de taliban op religieuze argumenten, een beroep op de eer van het volk, culturele codes enz. om een consensus te creëren onder de stamoudsten om hun steun te krijgen. Ze vragen om geld, voedsel, andere benodigdheden en rekruten. Het vragen om rekruten is echter een laatste redmiddel.” (eigen vertaling en onderlijnen)

Er wordt ook ingegaan in het voormelde rapport op de gevolgen in geval van weigering van rekrutering. Daarover leest de Raad: “UNAMA rapporteerde over het geval van een jongen in Kunduz (...) die van de taliban te horen kreeg dat hij een zak munitie moest dragen. De jongen rende weg en werd neergeschoten door talibanstrijders. UNAMA meldde ook dat de taliban in Kunduz dreigden de familie iets aan te doen als benaderde rekruten zouden weigeren zich bij de gelederen aan te sluiten (126).

In een artikel in het dagblad Gardab (Kandahar) werden Afghaanse officieren van de Nationale Veiligheidsdienst (NDS) geciteerd die zeiden dat (127) “opstandelingen verschillende stimulansen bieden aan jongeren die ervoor kiezen zich bij hun linies aan te sluiten, waaronder auto’s, geld en wapens. De opstandelingen zouden degenen die hun aanbod weigeren te accepteren doden”. Clark merkt op dat verdere controle nodig is om de juistheid van deze verklaring vast te stellen (128).

In januari 2016 vroegen de taliban naar verluidt de lokale bevolking in het district Shinwari (Parwan) om een gewapende opstand tegen de regering. De mensen weigerden en de taliban namen een voertuig met zeven mensen in beslag en schoten hen in de handen en benen (129).

Borhan Osman zegt dat in noodgevallen, bijvoorbeeld bij een dreigende aanval, het moeilijk zou zijn om de mobilisatie van strijders binnen een lokale context, dorp of stam, te weigeren. Het zou vermeden kunnen worden door de familie een ‘boete’ te laten betalen. Wanneer de lokale gemeenschap ermee instemt om de

taliban te steunen, zou een dergelijke weigering een "hoge politieke prijs" met zich meebrengen (130). Osman zegt dat stammen, gemeenschappen, dorpen of gebieden in regio's waar de taliban in de buurt bolwerken heeft, die weigeren de taliban in het algemeen te steunen, met inbegrip van het rekruteren van strijders, het doelwit van de taliban zullen worden. De taliban zullen proberen die gebieden binnen te dringen, hen te overtuigen, hun loyaliteit op de proef te stellen en hen uiteindelijk te dwingen de kant van de opstand te kiezen. Dit was het geval met sommige Pasjtoenstammen in Helmand (131). Het is ook nuttig om te verwijzen naar de vele stamoudsten die door de taliban uit de weg werden geruimd wegens hun verzet." (eigen vertaling en onderlijnen)

In het Landinfo-rapport wordt ook ingegaan op de rekruteringswijzen, waarin de Raad leest: *"Er bestaat een relatieve consensus over de manier waarop rekrutering voor de strijdkrachten plaatsvindt; voornamelijk via gevestigde traditionele netwerken en georganiseerde activiteiten die verband houden met religieuze instellingen. De gedragscode van de taliban, Layha (Clark 2011), bevat verschillende bepalingen die betrekking hebben op verschillende vormen van uitnodiging en bepalingen over hoe kaderleden zich moeten gedragen om sympathie te creëren. (eigen vertaling)"* En verder: *"Daarnaast doet de Taliban persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen om de ideologie en het wereldbeeld van de beweging te steunen. Veel van deze activiteiten vinden plaats via religieuze netwerken. Dit kan in de moskee zijn in verband met het vrijdaggebed, of op andere plaatselijke evenementen of podia (...). Een groot apparaat van politieke agenten en facilitators werkt met rekrutering in moskeeën."* (eigen vertaling en onderlijnen)

Aangaande de personen die door de taliban gevisieerd worden, blijkt uit het Landinfo-rapport (p. 8 - 9) dat ook al wordt aangehaald dat de taliban meer actief op zoek gaan naar mensen met een militaire background en er inderdaad ook sprake is van vrijwilligers, het profiel niet eenduidig is. Zo wordt in dat rapport een onderscheid gemaakt tussen twee groepen met verschillende loyaliteitsbanden met de taliban. Er wordt gesproken over "deeltijdse strijders", waarbij trouw aan dorpsouderen dominant is en *"de groep maar in geringe mate wordt blootgesteld aan indoctrinatie"* (eigen vertaling). Dit in tegenstelling tot de "voltijdse strijders". Er wordt ook gesteld dat bepaalde strijders in lokale talibangroepen hun rol als strijder combineren met hun job als landbouwer.

Verder leest de Raad in de EUAA Country Guidance over Afghanistan van mei 2024, waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst: *"In meer dan 20 jaar gewapend conflict hebben de taliban naar verluidt kinderen gebruikt als strijders, om IED's te plaatsen en tot ontploffing te brengen, en als zelfmoordterroristen. Naar verluidt waren er duizenden kinderen in hun gelederen, vaak opgeleid in madrassa's en gerekruteerd door middel van geweld en bedreigingen, misleiding, beloften van geld of andere prikkels. Kinderen werden in de taliban-gelederen gerekruteerd tijdens de opstand en volgens sommige bronnen is de rekrutering van kinderen na de machtsovername voortgezet. Een Afgaanse analist schatte dat er mogelijk nog duizenden kinderen in taliban-gelederen zitten. De taliban hebben echter een commissie gevormd om kindsoldaten uit hun gelederen te verwijderen en vandaag de dag vermijden ze meestal het rekruteren van te jonge jongens door degenen zonder baard te weigeren."*(eigen vertaling) Ook in dit verslag wordt gesteld dat in het algemeen eerder uitzonderlijk gebruik wordt gemaakt van gedwongen rekrutering. Dwang om de taliban te vervoegen is vaak uitgeoefend door de familie, clan, religieus netwerk, afhankelijk van de lokale omstandigheden. De Country Guidance stelt ook aangaande de gevolgen van het weigeren van gedwongen rekrutering in het algemeen op p. 41: *"De gevolgen van het weigeren van gedwongen rekrutering, kunnen leiden tot vervolging (bv. ernstige lichamelijke verwondingen en doden."* (eigen vertaling)

Het Country Guidance- rapport van mei 2024 stelt eveneens op p.82 dat de individuele omstandigheden moeten in overweging genomen worden om na te gaan of een gegronde reden voor vervolging kan worden aannemelijk gemaakt. In het geval kinderen weigeren de taliban te vervoegen, kan de vervolging het gevolg zijn van een (toegewezen) politieke overtuiging en/of religie. Ook aangaande volwassenen die rekrutering weigeren, stelt dit verslag *"de gevolgen van een weigering kunnen, afhankelijk van de individuele omstandigheden, een link met de Conventie vertonen, zoals toegeschreven politieke overtuiging."* (eigen vertaling)

De Raad sluit zich aan bij deze richtlijnen en gaat dan ook over tot een onderzoek van de individuele aangehaalde omstandigheden.

In de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan de verklaringen van verzoeker wegens incoherenties, vaagheden en de verklaringen die zouden in strijd zijn met beschikbare algemene informatie.

Verweerder motiveert dat uit de landeninformatie blijkt dat taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Bovendien is het rekruteren zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers eerder ongeloofwaardig. Verzoeker brengt hier vooreerst tegen in dat het rapport "recruitment by armed groups" van EASO van september 2016 dateert, hetgeen niet meer up-to-date is. De Raad wijst erop dat dit rapport wel degelijk relevant is om de

geloofwaardigheid te beoordelen van feiten die verzoeker aanhaalt aangaande gedwongen rekrutering, bv. in 2012 en 2015. Verder citeert verzoeker uit landeninformatie (het EUAA Country Guidance-rapport van april 2022, waar verweerder in de bestreden beslissing ook naar verwijst) waarin wordt gesteld dat gedwongen rekrutering door de taliban weliswaar uitzonderlijk gebeurt en zij zich veeleer richt op mensen met een militaire achtergrond, maar er wel degelijk gebruik werd gemaakt van gedwongen rekrutering *“in situaties van acute druk,”* (eigen vertaling)

De Raad volgt verzoeker dat uit de hoger aangehaalde landeninformatie, door beide partijen voorgelegd, blijkt dat een genuanceerdere lezing van de realiteit aangaande gedwongen rekrutering zich opdringt. Er blijkt immers dat zich in het verleden in geval van grote druk en afhankelijk van de regio, wel operaties van gedwongen rekrutering (ook op grotere schaal) hebben voorgedaan en niet enkel van personen met *“een bijzonder interessant profiel voor de taliban”* zoals ex-militairen. Er wordt in casu niet betwist dat verzoeker in 2018, ogenblik waarop hij stelt opgeroepen geweest te zijn na het vrijdaggebed, ongeveer 17 jaar was. Er wordt evenmin betwist dat verzoeker afkomstig is uit Nangarhar. Uit de hoger aangehaalde informatie uit het Landinfo-rapport blijkt dat in geval van rekrutering van minderjarigen, de meesten tussen de 15 en 18 jaar oud zijn. Er wordt inderdaad aangehaald dat er vrijwilligers waren omdat het soms de enige mogelijke inkomengenererende activiteit was voor jonge mensen. Echter, blijkt eveneens uit het Landinfo-rapport dat er twee verschillende groepen worden onderscheiden, waarbij een van de twee categorieën ook strijders betreft die daarnaast vaak louter actief waren in de landbouw, zoals verzoeker. Verder blijkt dat aangaande Nangarhar in het EASO-rapport *“recruitment by armed groups”* specifiek wordt geschreven dat in die provincie de taliban onder druk kwamen te staan en zij druk uitoefenden op de gemeenschap om strijders te voorzien, met de hulp van dorpsouderen. Uit het EUAA Country Guidance-rapport over Afghanistan van mei 2024 wordt eveneens aangehaald dat in meer dan 20 jaar gewapend conflict de taliban naar verluidt duizenden kinderen hebben gebruikt als strijders in hun gelederen en dat er mogelijk nog steeds duizenden kinderen in taliban-gelederen zitten, ook al hebben de taliban een commissie gevormd om kindsoldaten uit hun gelederen te verwijderen. Bijgevolg volgt de Raad in casu niet, onder meer omwille van zijn leeftijdscategorie op het ogenblik van de aangehaalde feiten en regio van afkomst, dat verzoeker zou moeten kunnen verklaren waarom de taliban hem in 2018 specifiek wilden rekruteren in Nangarhar en hij als landbouwer zonder militaire ervaring niet zou kunnen aannemelijk maken, benaderd geweest te zijn door de taliban voor gedwongen rekrutering omwille van een specifieke situatie van druk op de taliban. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat mensen werden gerekruteerd voor specifieke gevechten in districten, of *“als de overheid kwam voor operaties”*.

Ook andere relevante elementen uit het relaas van verzoeker vinden uitdrukkelijk steun in de door de partijen aangehaalde landeninformatie. Zo blijkt uit de info van het Landinfo-rapport, dat het gebruikelijk was te rekruteren na het vrijdaggebed. Verzoeker heeft ook gewag gemaakt van een grote rekruteringsoperatie in 2015, waarvan ook sprake in dit rapport.

Verder stelt verweerder eveneens dat het relaas van verzoeker vaagheden bevat. Verzoeker verklaarde dat in 2012 en 2015 de taliban ook zo'n 50-60 dorpelingen hebben gerekruteerd. Maar hij kan volgens verweerder geen enkele naam van de dorpelingen opgeven. Met verzoeker in het verzoekschrift moet de Raad vaststellen dat dit geen steun vindt in het gehoorverslag. Zo legde hij uit dat vrienden van hem, waarvan hij ook de naam geeft, werden gerekruteerd en dat een van hen ondertussen in Iran zit. Van de andere vriend verklaart hij dat die naar een ander provincie Ghazni werd gestuurd. Zijn vrienden waren volgens zijn verklaringen ook herders, zoals verzoeker.

Verder motiveert verweerder dat het feit dat zijn dorp al geruime tijd onder de controle van de taliban stond en er meermaals mensen rekruteerden, moeilijk te rijmen is met verzoeker zijn verklaringen. Verweerder meent dat de taliban de kans hadden jongeren langdurig te indoctrineren en klaar te stomen voor de gevechten en verwijst naar informatie uit het Landinfo-rapport waarin gewag wordt gemaakt van een uitgebreid propaganda-apparaat door de taliban waarbij jongeren langdurig geïndoctrineerd werden. In die context gelooft verweerder de verklaringen van verzoeker niet dat de taliban in de moskee aankondigden dat iedere familie iemand diende te sturen. De Raad stelt vast dat het Landinfo-rapport inderdaad gewag maakt van het voorkomen van een uitgebreid propaganda-apparaat in en rond de madrassa's. Verzoeker heeft echter de gedwongen rekrutering niet geplaatst in het kader van een madrassa, hetgeen ook niet noodzakelijk is aangezien hetzelfde rapport het, zoals hoger reeds aangehaald, over verschillende wijzen van rekruteren heeft, waaronder in de context van het vrijdaggebed. Eveneens stelt hetzelfde rapport op p. 8 dat de strijders die eerder *“deeltijds”* moesten strijden *“enkel op geringe wijze aan indoctrinatie zijn blootgesteld,”* (eigen vertaling) De wijze van rekruteren is bijgevolg blijkens de landeninformatie diverser dan dat verweerder het voorstelt en de verklaringen van verzoeker kaderen wel degelijk volledig binnen de beschikbare landeninformatie.

Waar verweerder stelt dat verzoeker verklaarde dat de taliban enkel oproepen *“uit het niets”* deden *“telkens als de overheid aanvallen uitvoerde op taliban-grondgebied”*, blijkt juist dat de door verzoeker geciteerde

landeninformatie bevestigt dat de taliban inderdaad soms rekruteerden in geval van acute druk. Daarbij herhaalt de Raad dat moet in overweging genomen worden dat verzoeker afkomstig is uit Nangarhar en uit de landeninformatie blijkt dat dit gebied inderdaad ook in die periode grotendeels reeds onder controle stond van de taliban.

Verzoeker is volgens verweerder ook te vaag over de toespraak van de taliban in de moskee en kan de naam niet benoemen van degene die de preek gaf. Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoeker de naam niet kan geven van degene die de speech gaf, doch wel van een andere talib die ook aanwezig was en waarvan hij meer persoonlijke details kan geven. Hij blijkt de man die de speech gaf wel te kunnen beschrijven. Evenmin neemt de Raad aan dat de omschrijving van de inhoud van de speech blijkens het gehoorverslag te vaag is, om aannemelijk te zijn.

Verder blijkt dat verzoeker een vervolgingsfeit heeft aangehaald, nu hij stelde dat hij toen hij zijn dieren was aan het verzorgen, de opdracht kreeg van de taliban wapens te brengen naar een bepaald adres. Hij kon hier evenwel geen gevolg aan geven omdat hij zijn dieren niet kon achterlaten op velden van andere mensen. Hij verklaart dat toen hij nadien onderweg was, de taliban hem op zijn been hadden geslagen, dermate dat hij verschillende dagen niet meer kon gaan. Hij kan blijkens het gehoorverslag dienaangaande details verstrekken over wie deze talibs waren. Verweerder heeft deze feiten niet vermeld in het feitenrelaas en ook niet in de motivering. De Raad kan gezien de hoger aangehaalde landeninformatie, onder meer met een gelijkaardig voorval aangehaald in het EASO- rapport "recruitment by armed groups" van september 2016, niet vaststellen dat deze feiten onaannemelijk zijn.

Tot slot haalt verzoeker nog aan dat zijn vader na zijn vertrek door de taliban werd aangesproken op zijn afwezigheid, dat zijn vader na overleg in het kader van een jirga heeft moeten onderschrijven dat hij niet wist waar verzoeker was, dat hem een boete van 10.000 Afghani werd opgelegd en hem ook enige tijd de toegang tot zijn grond werd ontzegd. Dienaangaande merkt verweerder op dat verzoeker zich heeft tegengesproken bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat de verklaringen op dit punt inderdaad niet geheel gelijklopend zijn, maar dat beide versies wel stellen dat er een tussenkomst is geweest van dorpsouderen, nu een jirga eveneens een vergadering inhoudt van dorpsouderen, en een te betalen bedrag. Wat dit laatste betreft, leest de Raad wederom in het hoger aangehaalde EASO-rapport "*Afghanistan Recruitment by armed groups*" (p. 24) dat in geval van het weigeren van een gedwongen rekrutering, kan overgegaan worden tot het opleggen van een boete. Wat de tweede tegenstrijdigheid betreft, die door verweerder werd aangehaald, met name wat betreft de exacte dag wanneer de taliban verzoeker thuis zijn komen zoeken, blijkt inderdaad dat er een tegenstrijdigheid kan vastgesteld worden tussen de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij verweerder.

Hoe dan ook herhaalt de Raad dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas, de Raad er niet van ontslaan de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Concluderend kan gesteld worden dat verzoeker zijn relaas wat betreft de relevante bijzonderheden wel aannemelijk heeft gemaakt en dat zijn verklaringen stroken met de voorgelegde landeninformatie, dat rekrutering door de taliban van adolescenten zoals verzoeker, kon plaatsvinden, des te meer nu niet betwist is dat hij afkomstig is uit Nangarhar, zijnde een regio die toen reeds grotendeels onder de controle van de taliban stond, wanneer ze geconfronteerd werden met conflictsituaties met de ISKP of de Afghaanse strijdkrachten. Ook specifiek wat betreft de gevolgen van diens weigering in te gaan op de rekrutering, stelt de Raad vast dat die verklaringen overeenkomen met de beschikbare landeninformatie.

Ook al neemt de Raad aan dat verzoeker thans in geval van terugkeer niet langer een risico loopt op gedwongen rekrutering, gezien de situatie sedert de machtsovername geheel anders is en het thans gegeerd is om de de facto veiligheidsdiensten te vervoegen gezien de weinige job-opportunities (Country Guidance mei 2024, p. 40), herhaalt hij dat ook uit diezelfde recente actuele landeninformatie blijkt dat het hebben geweigerd van gedwongen rekrutering kan leiden tot vervolging, zijnde ernstig lichamelijk letsel of de dood.

7.5. Verder voert verzoeker ook een vrees aan voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering door zijn verblijf in het Westen. Hij citeert hierbij uit een rapport van Nansen en uit het EASO COI-rapport Afghanistan Country Focus van januari 2022. Hij wijst op zijn lang verblijf in België en op zijn vriendenkring. In de aanvullende nota worden stukken gevoegd van verzoeker in het uitgaansleven en met betrekking tot zijn tewerkstelling, waarbij onder meer een werkgever van het interimkantoor verzoeker prijst omwille van zijn werkhouding.

Op basis van de voorliggende landeninformatie wijst de Raad erop dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18).

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd.

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, blijkt uit de door de partijen voorgelegde landinformatie dat er een negatief beeld bestaat onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam

en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de facto autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen

die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 52-61).

In casu kan geen abstractie gemaakt worden van het feit dat verzoeker als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en dit reeds eind 2018-begin 2019. Verzoeker verklaarde eerst via Iran en Turkije te hebben gereisd, met een verblijf van ongeveer 4 maanden in Turkije, maar is vervolgens doorgereisd naar Europa, hetgeen inhoudt dat hij al ongeveer zes jaar in het Westen verblijft. Bijkomend heeft verzoeker Afghanistan reeds voor de machtsovername verlaten, hetgeen inhoudt dat hij niet vertrouwd is met de drastische veranderingen die de Afghaanse maatschappij sedert de machtsovername heeft ondergaan. Verzoeker blijkt zich ook, gezien de voorgelegde stukken, te hebben geïntegreerd in die westerse samenleving op basis van zijn tewerkstelling. Verder is verzoeker afkomstig uit een dorp in de provincie Nangarhar, gekend als een conservatief bolwerk van de taliban. De Raad is er dan ook van overtuigd dat dit lang verblijf in Europa sedert jonge leeftijd en zijn afkomst uit een conservatieve omgeving in elk geval risicofactoren zijn, die op cumulatieve wijze moeten worden beschouwd met de hoger aangehaalde feiten inzake de weigering van gedwongen rekrutering, hetgeen de zichtbaarheid van verzoeker nog zal verhogen. De Raad meent dan ook dat verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat hij op gegronde wijze kan vrezen dat hij zal gepercipieerd worden als een persoon die zich verzet tegen de (opvattingen van) de taliban, rekening houdend met het bepaalde in artikel 48/3 §5 van de Vreemdelingenwet. In deze verwijst de Raad ook ten overvloede naar de rechtspraak van de Raad van State in Nederland van 20 november 2024 (arresten ECLI:NL:RVS:2024:4647 en ECLI:NL:RVS:2024:4649), waarin de Raad van State ook oordeelde dat het louter terugkeren uit een westers land naar Afghanistan niet volstaat voor het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging, maar dat cumulatief moet worden nagegaan of de individuele omstandigheden het aannemelijk maken dat hij in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan. Hierbij wijst de Raad van State erop dat “*elle relevante individuele factoren die een vreemdeling heeft aangedragen, in onderlinge samenhang [moeten worden] bezien*”. Het verblijf in het Westen kan er volgens de Raad van State, in combinatie met andere individuele factoren en afhankelijk van de aangeleverde informatie uit algemene bronnen over de problemen die kunnen ontstaan, toe leiden dat de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

In casu meent de Raad dan ook juist omwille van de onderlinge samenhang van de hoger aangehaalde risicofactoren eigen aan het profiel van verzoeker, zijnde de omstandigheden voor en na zijn vertrek, in het licht van de aangeleverde informatie uit algemene bronnen, dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn dorp in de negatieve aandacht zal komen te staan van de taliban, dermate dat er een gegronde vrees voor vervolging is aannemelijk gemaakt.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door de partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA “*Country Guidance*” van mei 2024 (p. 123) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de

bestrafingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, des te meer nu in casu de taliban als de actoren van vervolging moeten worden beschouwd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban de actor van vervolging zijn en het hele grondgebied controleren, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken. Verweerder was verder afwezig ter terechtzitting en nam daardoor geen standpunt in met betrekking tot verzoekers aanvullende nota's of andere elementen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES